

Міністерство освіти і науки України

Державний заклад
«Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
кафедра політичних наук і права
Центр соціально-політичних досліджень «Politicus»

**X ВСЕУКРАЇНСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ**

**СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА
ДЕРЖАВА:
ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ
ТА ШЛЯХИ МОБІЛІЗАЦІЇ РЕСУРСІВ**

30 квітня 2026 р.

м. Одеса

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS»**

**X ВСЕУКРАЇНСЬКА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
з міжнародною участю**

**СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА:
ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ ТА ШЛЯХИ
МОБІЛІЗАЦІЇ РЕСУРСІВ**

30 квітня 2026 року

м. Одеса

УДК 321(477)(063)

DOI: <https://doi.org/10.24195/UkrainianState2026-10>

*Рекомендовано до друку Вченою радою Університету Ушинського
(протокол від 28 травня 2026 року № 14)*

Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю, м. Одеса, 30 квітня 2026 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2026. 583 с.

Рецензенти:

Кокорев О. В., доктор політичних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри журналістики, соціальних комунікацій і ІТ-права Державного університету Інтелектуальних технологій і зв'язку.

Петінова О. Б., доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософських і соціологічних студій та соціокультурних практик ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Організаційний комітет конференції:

Наумкіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Музиченко Г. В. – проректор з наукової роботи, доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Гедікова Н. П. – доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Проноза І. І. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Каменчук Т. О. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Таску-Ставре М. – доктор політичних наук, професор, професор Бухарестського університету (Румунія);

Хевцуріані А. – доктор наук у сфері міжнародних відносин, професор факультету права та міжнародних відносин, Грузинський технічний університет (Грузія).

У збірнику матеріалів X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів» представлено результати наукових досліджень науково-педагогічних працівників, здобувачів вищої освіти, молодих науковців та практиків із вітчизняних і зарубіжних закладів вищої освіти та наукових установ, об'єднаних прагненням до осмислення актуальних викликів державотворення, суспільного розвитку та післявоєнної відбудови України.

Матеріали збірника охоплюють широкий спектр актуальних проблем сучасної політичної, правової, економічної та соціогуманітарної науки. У наукових доповідях і дослідженнях висвітлено питання розвитку та модернізації політичних інститутів і процесів сучасної держави, правових та економічних механізмів відбудови України, інформаційної безпеки та протидії гібридним загрозам в умовах глобальних трансформацій. Значну увагу приділено філософським засадам державотворення, соціальним практикам і менеджменту соціокультурного розвитку, а також питанням євроінтеграції, транскордонної співпраці, міжнародних партнерств і регіональних стратегій сталого розвитку в умовах сучасних політичних та соціальних змін.

Збірник відображає високий рівень наукової дискусії та міждисциплінарного підходу до аналізу суспільно-політичних процесів, сприяє розвитку наукової комунікації та міжінституційної співпраці. Матеріали конференції становлять практичний і науковий інтерес для дослідників, викладачів, здобувачів освіти, представників органів державної влади, місцевого самоврядування та фахівців у сфері політичних, правових, економічних і соціогуманітарних наук.

Матеріали подано в авторській редакції. За зміст та достовірність наведених фактів, цитат і даних відповідальність несуть автори.

© ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», 2026
© Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2026

Микитей Артем	ІНСТИТУЦІЙНА АРХІТЕКТУРА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОБРОЧЕСНОСТІ СУДІВ	66
Мініцький Валерій	КОНЦЕПТУАЛЬНА МОДЕЛЬ ПОВОЄННОЇ ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ: СИНЕРГІЯ ДЕРЖАВИ ТА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА	70
Мозолюк-Боднар Людмила	ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПРАВОВОЇ АДАПТАЦІЇ	74
Музиченко Ганна	ВЕТЕРАНИ ЯК НОВІ ПОЛІТИЧНІ АКТОРИ	77
Наумкіна Світлана	ВОЄННО-ПОЛІТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ НОВОЇ АРХІТЕКТУРИ БЕЗПЕКИ В СХІДНІЙ ЄВРОПІ	81
Ніколаєва Майя, Кадук Наталя	ЦИФРОВІЗАЦІЯ ПОЛІТИЧНИХ ІНСТИТУТІВ: ТРАНСФОРМАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ УПРАВЛІННЯ ТА ДЕМОКРАТІЇ	85
Обухов Петро	МАНІПУЛЯТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ВИБОРЧИХ КАМПАНІЯХ ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА ЕЛЕКТОРАЛЬНУ ПОВЕДІНКУ	88
Позняк Вікторія	РОЛЬ ГРОМАДСЬКОСТІ У ПРОЦЕСАХ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ	92
Поляков Андрій	ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІНСТИТУТУ ГЛАВИ ДЕРЖАВИ В ПЕРІОД ГЕТЬМАНАТУ П. СКОРОПАДСЬКОГО	96
Приходько Сергій	ДЕМОКРАТІЯ ХХІ СТОЛІТТЯ: КРИЗА ЛЕГІТИМНОСТІ	99
Рогоза Анна	ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: КОНСТИТУЦІЙНІ МОДЕЛІ РЕГУЛЮВАННЯ	102
Самойлов Олексій	КОНСЕРВАТИЗМ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ ТА ГЛОБАЛЬНИХ ЗАГРОЗ	104
Сокур Олексій	ЦИФРОВІЗАЦІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ПОЛІТИЧНИХ ІНСТИТУТІВ: ДОСВІД УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ	106
Швець Світлана	ЦИФРОВА ПАРТИСИПАЦІЯ: ГЕЙМІФІКАЦІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПОДОЛАННЯ ПРАВОВОГО НІГІЛІЗМУ	109
Яковлева Лілія	ЛЕГІТИМНІСТЬ ВЛАДИ: СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ ВИМІР ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ	111

СЕКЦІЯ 2. ПРАВОВІ ТА ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ РОЗВИТКУ І ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ

Астапова Діана	ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ЗАХИСТУ ЧЕСТІ, ГІДНОСТІ ТА ДІЛОВОЇ РЕПУТАЦІЇ У КОНТЕКСТІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	116
Баймуратов Михайло, Кофман Борис	МІЛІТАРНИЙ МУНІЦИПАЛІЗМ: ДО ПИТАННЯ ПРО ВИЗНАЧЕННЯ ІДЕНТИФІКАТОРІВ ФЕНОМЕНОЛОГІЇ	118
Балацька Анна	ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ	126
Баранов Сергій	ОКРЕМІ ПИТАННЯ ВИРОБЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНО - ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ У ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД	130

- довгострокового планування безпеки;
- зміцнення інституційної спроможності держави;
- пріоритету національних інтересів у системі союзів.

У сучасних умовах глобальної нестабільності консерватизм виступає не як реакційна ідеологія, а як доктрина відповідальності, обережності та прагматизму.

Через акцент на суверенітеті, балансі сил, історичній тяглоті та обережності в реформуванні міжнародного порядку, він формує інтелектуальну основу для відповідальної зовнішньої політики.

Література:

1. Edmund Burke. Reflections on the Revolution in France. London: Penguin, 1982.
2. Hans J. Morgenthau. The concept of the political. Pan Macmillan, 2012. 164 p.
3. Арістотель. Політика. Поетика. Харків: Фоліо, 2023. 512 с.
4. Липинський В. Листи до братів-хліборобів про ідею і організацію українського монархізму. Київ; Філадельфія. 1995. 470 с.
5. Офіційний сайт українського інституту консервативних досліджень та інновацій [Електронний ресурс]. URL: <https://conservative.study/>
6. Скрутон Роджер Консерватизм. Запрошення до великої традиції / пер. з англ. Катерина Диса. Київ: Наш Формат, 2022. 176 с.
7. Скрутон Роджер Як бути консерватором. / пер. з англ. Катерина Диса. Київ: Наш Формат, 2024. 232 с.
8. Шатобріан Рене. Замогильні записки. Харків, Фоліо, 2025. 794 с.

Сокур О. В.,
аспірант 2 курсу
спеціальності Політологія
ДЗ «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
м. Одеса, Україна

ЦИФРОВІЗАЦІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ПОЛІТИЧНИХ ІНСТИТУТІВ: ДОСВІД УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ

Сучасний етап розвитку державності характеризується переходом від індустріальної до цифрової парадигми врядування. Для України цей процес став

не просто питанням технологічного оновлення, а стратегічною умовою збереження суб'єктності та інституційної спроможності. В умовах глобальних криз – від пандемічних загроз до повномасштабної агресії – цифровізація виступила ключовим чинником модернізації політичної системи, дозволяючи підтримувати зв'язок між державою та громадянином у режимі реального часу. Цифровізація політичних інститутів – це системне впровадження інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) у процеси прийняття рішень, надання послуг та взаємодії владних структур. У науковому дискурсі 2024–2026 рр. виокремлюють три рівні цієї трансформації: інструментальний рівень – використання цифрових платформ для автоматизації рутинних функцій (електронний документообіг); інституційний рівень – зміна самої структури державних органів, поява нових інституцій (наприклад, Міністерство цифрової трансформації) та перегляд застарілих бюрократичних процедур; антропологічний рівень – зміна політичної культури, де громадянин перетворюється з прохача на споживача високоякісного державного сервісу.

Теоретична база дослідження спирається на концепцію «Good Governance», де ключовими показниками є прозорість, підзвітність та участь. Цифровізація виступає технічним гарантом реалізації цих принципів, нівелюючи людський фактор та корупційні ризики. Україна продемонструвала світові «цифровий стрибок», оминаючи проміжні етапи повільної модернізації [1]. Центральним елементом цього процесу стала екосистема «Дія». Замість оцифрування хаосу, було проведено оптимізацію процесів. Принцип «цифровий за замовчуванням» став основою для модернізації інститутів реєстрації майна, бізнесу та актів цивільного стану. Впровадження інструментів «Опитування» у мобільному застосунку дозволило залучити мільйони людей до прийняття рішень (від вибору назв для об'єктів топоніміки до визначення пріоритетів у культурній сфері). Це модернізує інститут консультацій з громадськістю, роблячи його репрезентативним. Крім того, впровадження системи Vlasna та інших внутрішніх урядових платформ змінює культуру управління, роблячи роботу чиновника контрольованою та результативною. В цілому період 2022–2026 рр. став часом випробування українських інститутів на стійкість. Цифровізація довела свою ефективність як інструмент антикризового управління [2]. Так, Парламент та Уряд отримали можливість працювати в гібридному форматі. Електронний підпис (КЕП) та хмарні сховища даних забезпечили легітимність рішень навіть за фізичної відсутності посадовців у кабінетах. Запуск сервісів «єПідтримка», «єВідновлення» та цифровізація військового обліку (Резерв+) дозволили державі оперативно реагувати на потреби мільйонів переселенців та військовозобов'язаних. Це приклад

модернізації силових та соціальних інститутів, які раніше вважалися найбільш закритими. Створення «ІТ-армії» та співпраця з глобальними тех-гігантами (Microsoft, Google) зміцнили інституційну спроможність держави протистояти гібридним загрозам.

У той же час, попри успіхи, модернізація стикається з низкою критичних викликів, які можуть загальмувати розвиток політичних інститутів. Так, наприклад, концентрація великих масивів даних у руках держави створює спокусу «цифрового левіафана» – посилення контролю за громадянами. Необхідно вдосконалювати інститут омбудсмена з питань захисту даних. Модернізація виборчого законодавства у 2025–2026 р. має враховувати ці технологічні загрози.

Відтак, майбутнє українських політичних інститутів нерозривно пов'язане з європейським цифровим простором. Цифровізація в Україні трансформувалася з технічного допоміжного засобу в фундаментальний інструмент модернізації політичних інститутів. Український досвід довів, що в умовах глобальних викликів цифрова держава є більш стійкою, гнучкою та адаптивною, ніж традиційна бюрократична модель. Ключовим досягненням стало створення прямого цифрового каналу взаємодії «влада-громадянин», що сприяє демократизації суспільства. Подальша модернізація потребує балансу між безпекою даних та зручністю сервісів, а також обов'язкового врахування стандартів ЄС для повноцінної політичної інтеграції.

Література:

1. Гусєва Н. Ю., Філіпенко Л. В., Герасимович В. А. Політична комунікація в епоху цифрових технологій: можливості та ризики для демократії. *Поітикус*. 2024. № 5 С. 24-30.

DOI <https://doi.org/10.24195/24149616.2024-5.4>

2. Кабінет Міністрів України. Постанова від 29 жовтня 2025 № 1403. «Деякі питання реалізації експериментального проекту щодо оптимізації та цифровізації процесів та послуг у сфері праці та зайнятості населення». *Назва Постанови в редакції Постанови КМ № 41 від 07.01.2026. Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 40 від 07.01.2026; № 41 від 07.01.2026.*

Наукове видання

Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю, м. Одеса, 30 квітня 2026 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2026. 583 с.

Опубліковано в авторській редакції